

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: 285/2010/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

480/2010. (XI. 17.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2010. július 1-jén előterjesztett **panaszát** a 2010. november 17-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Zalaegerszegi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos 2010. július 1-jén, elektronikus úton terjesztette elő panaszbeadványát, amelyben a lakcímén, 2010. június 23-án este 22 óra 30 perckor történt rendőri fellépést kifogásolta. Elmondása szerint korábban feljelentést tett az ügyészségen ismeretlen tettes ellen a személyes adataival való visszaélés miatt. Az említett időpontban rendőrségi megkülönböztető jelzésre lett figyelmes. Félve ment ki a házból, majd a kapujához érve ott két civil ruhás, fegyveres rendőrt és egy egyenruhát viselő rendőrt látott. Az autóbekötőt elállta a rendőrségi szolgálati jármű, amit meglátva a panaszos még jobban megijedt, rosszul lett, mert azt hitte, valami nagy baj történt. Nem is tudta felfogni, hogy a rendőrök csak egy idézést hoztak neki; mentőt kellett hívni hozzá, majd a kikerülő mentősök kórházba is akarták szállítani őt, de erről saját felelősségére a panaszos lemondott. A helyszínre kikerülő rendőrök – leírása szerint – gyermekei kérésére sem igazolták magukat, így csak gépjárművük rendszámát tudták felírni. Összességében a panaszos azt kifogásolta, hogy „miért éjszaka, megfélemlítéssel kell kihozni egy idézést, ami 2010. június 28-ára szólt”.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

Mindezek alapján kérte a Testület vizsgálatát.

2) A panaszos a Testület titkárságvezetője felhívására 2010. július 29-én sajátkezű aláírásával is megerősítette elektronikus úton küldött panaszbeadványát – a Testület Ügyrendje 7. § (2) bekezdés b) pontja alapján –; valamint kiegészítésként azt kérte a Testülettől, hogy az idézés kézbesítésének általa kifogásolt módját és formáját a Testület olyan szempontból is vizsgálja meg, hogy az összefüggésbe hozható-e azzal, hogy a Zalaegerszegi Rendőrkapitányság vezetője a panaszos folyamatban lévő ügyében elfogultságot jelentett be vele szemben. Emellett a panaszos csatolva megküldte a panaszbeadványában említett idézés egy példányát, valamint a kizárási indítványnak helyt adó határozatot.

3) A Zalaegerszegi Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztálya által 2010. június 23-án kiállított, a panaszosnak mint tanúnak szóló idézés szerint a panaszost a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 67. § (1) bekezdése alapján kihallgatás céljából 2010. június 28-án 14 órára a fenti rendőri szervhez idézték. Az idézés a Be. szerinti figyelmeztetéseket és tájékoztatásokat is tartalmazza.

4) A Zala Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője által 2010. július 22-én meghozott határozat szerint a főkapitány a Zalaegerszegi Rendőrkapitányságon magántitok megsértése vétsége miatt folyamatban lévő nyomozás során a Zalaegerszegi Rendőrkapitányság vezetője által bejelentett kizárási indítványnak helyt adott, és az eljárás lefolytatásával egy másik rendőrkapitányságot bízott meg. A határozat ellen a rendelkező rész szerint a Be. 195. § (1) bekezdése szerinti panasznak van helye.

Az Indokolás szerint a panaszos 2007-ben bejelentést tett, amely szerint lakóhelyén többen is a csapadékvíz-elvezető árokba vezetik a kommunális szennyvizet, és hét évvel ezelőtti, hasonló tartalmú bejelentése óta ebben az ügyben nem történt semmi változás. Az egyik újságban ezt követően erről a témáról megjelent egy írás, amelyben a panaszost – tévesen – bejelentőként névvel és lakcímmel említik meg. A panaszos az ügyészségen 2010. május 6-án azért tett feljelentést, mert nem adott engedélyt nevének és lakcímének közlésére, és a cikk írójától többször hiába kért helyreigazítást. Az eredeti írás még a feljelentés időpontjában is olvasható volt a napilap internetes portálján. Az ügyészség magántitok megsértésének vétsége miatt nyomozást rendelt el az ügyben, amellyel a Zalaegerszegi Rendőrkapitányságot bízta meg. E rendőrkapitányság vezetője azonban relatív kizárási okot jelentett be, arra hivatkozással, hogy az ügyben érintett újságíróval az elmúlt évtizedben rendszeres, napi munkakapcsolatban állt. Mindezek alapján a főkapitány a kizárási kérelemnek helyt adott.

II.

A panasz kivizsgálása során – a tényállás pontosabb megismerése érdekében – a Testület felvilágosítás-kéréssel fordult a rendőrséghez, és megküldeni kérte a rendőri fellépéssel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat, illetve konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatóak meg.

1) A Zalaegerszegi Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztálya vezetőjének 2010. július 29-én kelt jelentése az alábbiakat tartalmazza.

Az Osztályon büntetőeljárás volt folyamatban a panaszos feljelentése alapján, amelyben aztán a fent írtak szerint kizárási indítványt terjesztettek elő [ld. Indokolás I. rész 4) pont]. Ennek elbírálása azonban hosszabb időt vesz igénybe, ezért az ügy elhúzódásának elkerülése érdekében, és a feljelentő mielőbbi kihallgatása céljából döntés született arról, hogy a kizárási indítvány elbírálása előtt hallgassák ki tanúként a panaszost. Ilyen minőségében a panaszos jelenléte az eljárási cselekménynél kötelező volt, ezért részére a Be. 67. § (1) bekezdése alapján idézést bocsátottak ki. Az idézés időpontja hétfői napra (2010. június 28.) szólt, ezért az előtte csütörtökön (2010. június 24.), postai úton továbbított idézést a panaszos időben nem kapta volna meg. Emiatt a rendőrség az idézés módját illetően a Be. 70. § (1) bekezdés a) pontja alapján a személyes kézbesítés mellett döntött. Ebben a döntésben az is közrejátszott még, hogy az említett napon az Országos Rendőr-főkapitányság által elrendelt körözési és közbiztonsági akció végrehajtása zajlott. Az ezen akció parancsnokával történt egyeztetés után kiderült, hogy a panaszos lakóhelye is az egyébként tervezett útvonalak közelében van, ezért a többszöri utazás így elkerülhető volt.

A panaszos lakásánál a panaszbeadványban említett időpontban megjelenő rendőrök létszáma nem az idézés kézbesítése miatt volt három fő, hanem az előbb említett akció miatt, amelyben e rendőrök egy szolgálati csoportot alkottak. Az általuk használt jármű – amelynek rendszámát a panaszbeadvány is rögzítette – teljesen civil jellegű, stabil megkülönböztető fény- és hangjelző készülékkel nincs ellátva, csak mobil fényjelzővel és stabil (motortérbe épített) hangjelzővel rendelkezik. A helyszínre kiérkező rendőrök jelentései szerint ők ezt nem működtették, csak a jármű kürtjét használták egy rövid ideig, miután a panaszos kapuján csengőt nem találtak. Az idézést azért tudták csak ebben a késői időpontban kézbesíteni, mert az említett rendőrségi akció során a rendőröknek olyan szolgálati feladataik voltak, amelyek nem tűrtek halasztást. Mivel pedig a személyes kézbesítésről született döntés, az idézés más módon történő átadására nem volt mód. Az osztályvezető r. őrnagy azt is megjegyezte, hogy az idézés időpontja majdnem a nyári napforduló idején történt, így a sötétség beálltáról még a késői időpont ellenére sem lehetett beszélni. Emellett megemlítette azt is, hogy a hatályos jogszabályok a kézbesítésre nem, csak az annál jóval súlyosabb – a magánlakás sérthetlenségét, a tulajdonhoz való jogot és egyéb alapvető jogokat korlátozó – kényszerintézkedések vonatkozásában fogalmazzák meg időbeli korlátot ajánló jelleggel, reggel 6 óra és este 22 óra közötti időpontra utalva.

A jelentés szerint az eljáró rendőrök a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 4. § (1) bekezdése szerint a napszaknak megfelelően köszöntek, az intézkedést a panaszos nemének és életkorának megfelelő megszólítással kezdték, megjelölték, hogy idézés kézbesítéséről van szó, valamint közölték a nevüket, és szolgálati igazolványukat is felmutatták.

A panaszos rosszullétével kapcsolatban az osztályvezető r. őrnagy még annyit jegyzett meg, hogy hozzá a rendőrök hívtak mentőt, nem a panaszos hozzátartozói. Ezen kívül a jelentéshez csatolta az említett rendőrségi jármű menetlevelének hiteles másolatát, a kérdéses idézés hiteles másolatát, valamint az érintett rendőrök jelentéseit.

2) A Zalaegerszegi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály KMB Alosztályon szolgálatot teljesítő r. törzssászlós körzeti megbízott 2010. július 27-én kelt jelentése szükségesnek tartotta a vizsgált panaszügy jobb megértése érdekében a panaszos és családja tágabb lakóköznyezetével és a hatóságokkal való kapcsolatrendszerének rövid áttekintését.

A jelentés lényege szerint a panaszos, amióta lányával és fiával 1995 óta jelenlegi lakóhelyén lakik, rendszeresen kerül kisebb-nagyobb összetűzésekbe a szomszédaival, a település más lakosaival, az önkormányzattal és a hatóságokkal. Szomszédai és a település más lakói ellen rendszeresen tett alaptalan feljelentéseket az önkormányzatnál és a rendőrségen (a jelentés szerint pl. lakóházak közti kerítés meg nem építése, kutyatartás, csendháborítás, telekhatár megsértése, lopás). A jelentés azt is megemlíti, hogy a fent írt, napilap elleni perük a közelmúltban ért véget. Ennek tárgya a szennyvíz árokba folyatása volt, melynek kapcsán a panaszos kihívta a lap újságíróját, majd a cikk megjelenése után feljelentést tett arra hivatkozva, hogy megsértették a személyiségi jogait, és kártérítést kért. A bíróságon a keresetet elutasították. A jelentés arra is kitért, hogy a panaszos a körjegyzőt is több tíz esetben jelentette fel arra hivatkozva, hogy ügyeiben nem jól járt el. Hasonló indokkal tett feljelentéseket a polgármester ellen is, összességében az önkormányzat, a polgármester és a jegyző ellen tett feljelentéseinek száma meghaladja a százat. A feljelentések minden esetben alaptalanok voltak, és nagy részük segítezővel volt kapcsolatos, mivel a panaszos és említett családtagjai munkanélküliek. A jelentés említést tett még számos más, pl. a panaszosnál dolgozó szakemberek, illetve a helyi autóbuszvezetők, a posta, a helyi bolt vezetője illetve maga a körzeti megbízott stb. elleni feljelentésekről, amelyek szintén alaptalannak bizonyultak.

3) A Zalaegerszegi Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztályán szolgálatot teljesítő egyik r. törzsőrmester 2010. július 27-én kelt jelentése az alábbiakat tartalmazza.

A r. törzsőrmester 2010. június 23-án 22 óra 5 perckor megjelent a panaszos lakcíménél idézés kézbesítése céljából. A helyszínre az említett forgalmi rendszámú szolgálati járművel érkezett ki két kollégájával együtt. Aznap körözött személyek lakcímének ellenőrzése volt a szolgálati feladatuk, ezért teljesítettek hárman szolgálatot. A járművet a r. törzsőrmester vezette, és az – elmondása szerint – nincs ellátva megkülönböztető fényjelzéssel és „Rendőrség” felirattal. Mivel a kapucsengő nem működött, és a házból felszólításra sem jött ki senki, ezért a rendőrök a jármű kürtjét egyszer megnyomva adtak jelzést. Erre a panaszos jött a kapuhoz, szemmel láthatóan zavart állapotban. Közölték vele, hogy idézést szeretnének neki kézbesíteni abban az ügyben, amelyben feljelentést tett. Eközben a rendőrök nem mentek be az udvarra, a kapu és a szolgálati jármű környékén álltak meg. Ezt követően a panaszos felemelte a hangját, és közölte, hogy semmilyen idézést nem hajlandó átvenni. Erre a r. törzsőrmester azt mondta neki, hogy azért felolvassa az idézés tartalmát, és így a panaszos meg fogja tudni, milyen ügyben, mikor és hova kell mennie. Időközben egy kb. 30 éves, szintén láthatóan zavart állapotú férfi is kijött a házból. Miközben a r. törzsőrmester az idézést olvasta, a panaszos a földre rogyott és elfeküdt. Esés közben a kezeit maga elé tartva tompította az ütést, ezért feltehetően csak színlelte a rosszulletet. A biztonság kedvéért azonban a rendőrök azonnal mentőt kértek a helyszínre. Közben egy fiatal hölgy is kijött a házból, és mivel a kapu még ekkor is zárva volt, ők ketten próbálták a panaszos állapotát ellenőrizni, a hölgy még egy digitális pulzuszámológépet is kihozott (eszerint a panaszos pulzusa minimálisan volt magasabb a nála megszokottnál). Mikor a mentőautó már látható közelségbe ért, a panaszos felkelt a földről, majd a mentőorvost beengedték az udvarra. A mentőorvos arra kérte a panaszost, hogy állapota megvizsgálása érdekében fáradjon vele a mentőautóhoz, de a panaszos erre azt válaszolta, hogy nem kíván odamenni, mert nem szeretné, ha elszállítanák, nincs semmi baja és nem bolond. Végül azonban a mentőautóba hajlandó volt a panaszos beszállni, ahol a vizsgálatot követően azt nem lehetett megállapítani, hogy valóban volt-e eszméletvesztése. A panaszost saját felelősségére és fia beleegyezésével végül a lakásán hagyták.

4) A Zalaegerszegi Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztályán szolgálatot teljesítő egyik r. hadnagy 2010. július 27-én kelt jelentése az alábbiakat tartalmazza.

A jelentés az előző pontban ismertetett jelentéshez képest azt a kiegészítést tartalmazza, hogy a rendőrök a panaszossal közölték érkezésük célját, és szolgálati igazolványukat is megmutatták. Az intézkedés kezdetén a panaszossal csak az egyenruhás rendőr beszélt, a másik két rendőr a szolgálati járműnél várakozott. A panaszos saját elmondása szerint néhány perce érkezett haza. Az intézkedés kezdetétől idegesen, hisztérikusan viselkedett, őrjöngött. Ennek ellenére a rendőrök közölték vele, hogy a saját feljelentése alapján idézik tanúként, és úgy tűnt, hogy a panaszos ezt meg is értette; mikor azonban arra kérték, hogy az idézést vegye át és írja alá, erre nem volt hajlandó, és kiabálni kezdett. Erre fia és lánya is kifutott a házból. A r. hadnagy is leírta, hogy egyszer csak a panaszos a földre rogyott, ám ez szerinte sem valós rosszullét eredménye lehetett, mert a panaszos figyelte, hogy hova és mire essen, és kezeivel „tudatosan követte” is az esést. Ezután a lánya próbált a panaszos szájába gyógyszert adni, és vele szót váltani. Rövid idő után a panaszos szemmel láthatóan jobban lett, mozgatta a végtagjait, és azt hajtogatta a lányának, hogy „ezek azonnal menjenek el innen”. A rendőrök kihívták a mentőt, a kikerkező mentőorvos pedig rögtön megismerte a panaszost, aki ekkor hangtalanul és mozdulatlanul feküdt a fűben. A mentőorvos a rendőrökkel történt beszélgetés során említette a „pszichiátria” szót (ahol a panaszost már többször kezelték), mire a panaszos állapotát meghazudtolva hirtelen felugrott, és kijelentette, hogy ő nem bolond, és ha még egyszer ezt hallja, feljelenti az orvost. „El akart menekülni, szinte fogócskázott az orvos, a mentőápolók között.” Végül a mentőautóban meg tudták vizsgálni, és megállapították, hogy szív-jellegű problémái nincsenek. A jelentés szerint az orvos is tudott arról, hogy a panaszos akivel csak kapcsolatba kerül, azt „gyorsan feljelenti”.

5) A Zalaegerszegi Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztályán szolgálatot teljesítő egyik r. százados 2010. július 27-én kelt jelentése az alábbiakat tartalmazza.

A jelentés a fent írtakkal azonos módon tartalmazza annak az ügynek a leírását, amelyben a panaszos tett feljelentést, illetve a Zalaegerszegi Rendőrkapitányság kizárási indítványát. A r. százados azt is leírta, hogy a kizárással kapcsolatos döntés bevétele hosszabb időt vett igénybe, ezért szükségessé vált a panaszos mint feljelentő tanú kihallgatása, még a nyomozás határidejének meghosszabbítására irányuló előterjesztés megtétele előtt. A kihallgatás szükségessége 2010. június 23-án merült fel, és a kihallgatás időpontját az előterjesztés miatt legkésőbb 2010. június 28-ára lehetett tenni. Az idézés megírása és a kihallgatás időpontja között kevés volt az idő, és június 26-27. hétvégére is esett, így az idézés postai úton nem jutott volna el időben a tanúhoz. Mivel pedig a panaszos telefonos elérhetőséget sem adott meg, szükségessé vált az idézést személyesen kézbesíteni számára. A panaszos az idézésben megadott időpontban, 2010. június 28-án megjelent, de már megérkezése pillanatában sérelmezte, miért nem postai úton idézte őt a rendőrség. Erre a r. százados elmondta neki is az idézés körülményeit. A panaszos neki is elmondta, mennyire megijedt, mire a r. százados közölte vele, hogy nem állt szándékukban őt megfélemlíteni, és rövid úton, telefonon sem tudták őt értesíteni a kihallgatás időpontjáról, így került sor arra, hogy az éppen szolgálatot teljesítő rendőrök kézbesítették számára az idézést. Ezeket a panaszos láthatóan tudomásul is vette. A jelentés szerint a panaszos egy vastag mappával érkezett a kihallgatásra, abból vette elő a vallomásához csatolandó iratokat. A kihallgatás során nyugodtan viselkedett, de a szemén zavartságot lehetett észrevenni.

6) A Zalaegerszegi Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály Járőrszolgálati Alosztályán szolgálatot teljesítő r. törzsőrmester 2010. július 28-án kelt jelentése az alábbiakat tartalmazza.

A r. törzsőrmester leírta, hogy két társával együtt 2010. június 23-án 22 óra körül megjelentek a panaszos lakcímén. A panaszos megjelenését – miután a szolgálati jármű kürtjét használták –, az idézés átvételének megtagadását, a panaszos arrogáns viselkedését, a másik r. törzsőrmester próbálkozását, hogy ismertesse az idézés tartalmát, a panaszos fiának és lányának felbukkanását, majd a panaszos „összeesését”, a mentő kihívását, azt, hogy a panaszos eleinte nem akarta magát a mentőorvos vizsgálatának alávetni, végül a vizsgálat után a panaszos saját felelősségére otthon kívánt maradni, a jelentés a másik két rendőr és a Vizsgálati Osztályt vezető r. őrnagy jelentéseivel azonos módon tartalmazza. [ld. Indokolás II. rész 1), 3)–4) pontok.]

7) A rendőrség a rendőrök által használt szolgálati jármű menetlevele egy példányát is a Testület rendelkezésére bocsátotta, amelyben olvasható egy bejegyzés, ami szerint ezzel a járművel 3 rendőr 22 órakor érkezett ki a panaszos lakcímére. A bejegyzésekből az is kitűnik, hogy korábban több más szolgálati feladatra, illetve egyéb lakcímek ellenőrzésére használták a járművet.

A rendőrség megküldte a kérdéses idézést is, amelyet a panaszosnak kézbesítettek az említett napon; ez mindenben megegyezik a panaszos által csatolt, az Indokolás I. rész 3) pontjában ismertetett idézéssel.

8) A Testület munkatársa 2010. november 2-án telefonon megkereste a Zalaegerszegi Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztályát vezető r. őrnagyot, hogy rövid úton felvilágosítást kérjen a rendőrségi iratokból kitűnő azon körülmény kérdésében, hogy miért volt szükség a panaszos mint feljelentő tanú mielőbbi kihallgatására olyan körülmények között, amikor már tudni lehetett, hogy a rendőrkapitányság kizárása ügyében határozatot fognak hozni, és egyébként a nyomozás határidejének meghosszabbítása is szükségessé vált (vagyis a tanúkenti kihallgatást időben később, a kizárás után kijelölendő másik rendőri szerv is megtehetné volna). Az osztályvezető r. őrnagy ezzel kapcsolatban azt a tájékoztatást adta, hogy a kizárási ügyek eldöntése, majd a másik eljáró rendőri szerv kijelölése, oda az iratok megküldése és az eljárás érdemi folytatódása általában hozamosabb időt vesz igénybe, és a konkrét esetben sem lehetett pontosan tudni, hogy ez meddig fog tartani. Mivel pedig a rendőrség a nyomozás indokolatlan elhúzásával sem akarta késleltetni az ügy körülményeinek felderítését, ezzel pedig egy esetleges ezt kifogásoló panaszeljárásnak kitenni magát, ezért ez a két érdek – a kizárási eljárás lezárulásának bevárása, valamint a nyomozás határideje indokolatlan elhúzódásának elkerülése – ütközött egymással, amit a vizsgált ügyben úgy látott feloldhatónak a rendőrség, hogy megtette a szükséges lépéseket a panaszos mielőbbi tanúkenti meghallgatása érdekében, ezzel az ügy felderítését nem késleltetve .

III.

A Testület megállapította, hogy a panaszossal szemben foganatosított rendőri intézkedés érintette a panaszos tisztességes eljáráshoz, magán- és családi élet tiszteletben tartásához való alapvető jogait, illetve a hátrányos megkülönböztetés alkotmányos tilalmát.

1) A panaszos beadványában kifogásolta, hogy az említett időpontban hozzá kikerkező rendőrök még a gyermekei kérésére sem igazolták magukat.

a) A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 20. §-a a szolgálati fellépés módjára vonatkozóan a következő szabályokat tartalmazza: „(1) A rendőrt az intézkedés során a) az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye vagy b) szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. (2) A rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről. (3) A rendőr köteles – ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – intézkedése megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét felmutatni. Ha a rendőr szolgálati igazolványának vagy azonosító jelvényének felmutatása az intézkedés megkezdése előtt veszélyeztetné az intézkedés eredményességét, úgy azt az intézkedés befejezésekor köteles felmutatni. (4) Ha a rendőr egyenruhát visel, de az intézkedés során azonosító jelvénye nem látható, vagy azt nem viseli, akkor a ruházatán azonosító jelvényének számát jól láthatóan fel kell tüntetni.” A Szolgálati Szabályzat ezt kiegészítő 4. § (1) és (2) bekezdései szerint: „(1) A rendőr az intézkedést – ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha egyenruhát visel tisztelgéssel, és a tervezett intézkedés megjelölése és célja, valamint neve és azonosító száma közlésével kezdi meg. Az intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét nem veszélyezteti – szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét is felmutatja. (2) Ha az (1) bekezdés szerinti közlés, illetve a szolgálati igazolvány vagy az azonosító jelvény felmutatása a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, azt az intézkedést követően kell megtenni.”

b) A Zalaegerszegi Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztályát vezető r. őrnagy jelentése szerint az eljáró rendőrök a Szolgálati Szabályzat 4. § (1) bekezdését betartva a napszaknak megfelelően köszöntek, az intézkedést a panaszos nemének és életkorának megfelelő megszólítással kezdték, megjelölték, hogy idézés kézbesítéséről van szó, valamint közölték a nevüket, és felmutatták szolgálati igazolványukat. Ezt a Vizsgálati Osztályon szolgálatot teljesítő – és a kézbesítésnél jelen volt – r. hadnagy jelentése is hasonlóképpen tartalmazza. **Mivel a panaszos és a rendőrség ezen egymásnak teljesen ellentmondó állításain kívül a Testületnek más bizonyítási eszköz nem áll a rendelkezésére a rendőrök jogszabályban elírt azonosítási kötelezettségük megtartása vagy meg nem tartása kapcsán, ezért e kérdéssel kapcsolatban a Testület arra az álláspontra jutott, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogának sérelme nem állapítható meg.**

2) A panaszos azt is kifogásolta – pontosabban kérdezte a Testülettől –, hogy „miért éjszaka, megfélemlítéssel kell kihozni egy idézést”, rendőrségi megkülönböztető jelzést használva, három rendőr jelenlétében. Beadványában a panaszos arra is utalt, hogy rosszul lett a rendőrök kiérkezésekor, mert azt hitte, hogy valami nagy baj történt.

a) Az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

– a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy annak elmulasztása (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),

– a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (különösen: igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),

– a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.),

esetén van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem. Tanú részére szóló idézés kézbesítése nem minősül a fenti pontokban felsoroltak szerinti rendőri intézkedésnek. Az idézés, az értesítés, az idézéssel szembeni mulasztás következményei és a kézbesítés szabályait a Be. 67–70/A. §-ai rögzítik. Ezzel kapcsolatban a Testület hivatkozik a 145/2008. (XI. 26.) sz. állásfoglalására, amelyben egy panaszos azt kifogásolta, hogy őt gyanúsítottként idézte meg a rendőrség, ám az idézést csak a kihallgatásra kitűzött napot követő napon tudta kézhez venni, illetve az idézésben nem jelölték meg a gyanúsítás tárgyát, így nem tudott a védekezésre felkészülni. Ezen állásfoglalás Indokolása III. részében a Testület kimondta: „Jelen esetben a panaszos egy büntetőügyben sérelmezte a hatóság idézési gyakorlatát, amelynek vizsgálatára a Testületnek nincs hatásköre.” Ezért a panaszt elutasította.

A konkrét panaszügy a hivatkozott állásfoglalással lezárt panaszügytől azonban annyiban különbözik, hogy itt a panaszos a rendőri fellépés (melynek során neki az idézést kézbesítették) módját annak az adott szituációhoz mért szükségessége és arányossága szempontjából is kifogásolta. A szükségesség kérdését, vagyis azt, hogy a panaszos mint feljelentő tanú részére idézés kibocsátása miért vált szükségessé, mi volt ennek a jogalapja, a Testület – hatásköre hiányában, mivel ez a büntetőeljárásra tartozó körülmény – nem vizsgálta. Az arányosság kérdését azonban a Testület vizsgálhatónak tartotta, mégpedig az Rtv. 11. § (1) bekezdésének első fordulata alapján, amely szerint: „A rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni”. Az idézés panaszosnak történő kézbesítése a rendőrségi iratokból kitűnően – egyebek mellett – a kiküldött rendőrök szolgálati feladata volt, amelyet tehát a törvényes előírásoknak megfelelően voltak kötelesek teljesíteni, márpedig az Rtv. 15. §-a szerint az arányosság követelményének betartása is törvényes előírás. Az Rtv. 15. §-a szerint: „(1) A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. (2) Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.” Az idézés kézbesítését a rendőrség is intézkedésnek tekintette – az intézkedés tágabb, általánosabb, nemcsak az Rtv. V. fejezetében felsorolt intézkedéseket, hanem a (esetleg más jogszabályok által szabályozott) rendőri fellépést általában is magában foglaló fogalma szerint [vö. 60/2009. (III. 11.) sz. állásfoglalás Indokolás III. rész 1. pontja, 416/2009. (XII. 2.) sz. állásfoglalás Indokolás III. rész 1) pontja] –, erre utal az osztályvezető r. őrnagy jelentésének azon része is, amelyben rögzítette, hogy a helyszínre kikerülő rendőrök a Szolgálati Szabályzat 4. § (1) bekezdése alapján az intézkedés tényét, célját az idézés kézbesítésében jelölték meg, így ennek módjára az arányosság követelménye mindenképpen vonatkozik.

b) A Be. vonatkozó szabályai közül a 67. § (1) bekezdése szerint: „Ha e törvény kivételt nem tesz, a bíróság, az ügyész és a nyomozó hatóság azt idézi, akinek a jelenléte az eljárási cselekménynél kötelező, illetőleg azt értesíti, akinek a jelenléte nem kötelező, de azt a törvény lehetővé teszi. Akit megidéztek, köteles az őt megidéző bíróság, ügyész, illetőleg nyomozó hatóság előtt megjelenni.” A 70. § (1) bekezdés a) pontja szerint: „A bíróság, az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság hivatalos iratának az érintett személy részére átadása (kézbesítés)

történhet személyesen”. A 158. § (1) bekezdése szerint: „A házkutatást, a motozást és a lefoglalás érdekében tett intézkedést az érintett kíméletével, lehetőleg a napnak a hatodik és huszonnegyedik órája között kell végezni. Biztosítani kell, hogy az intézkedés folytán ne kerüljenek nyilvánosságra a magánéletnek a büntetőeljárással össze nem függő körülményei; kerülni kell a szükségtelen károkozást.” Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint: „A Rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyónbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A Rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”

c) A rendőrség álláspontja szerint [ld. Indokolás II. rész 1) és 5) pont] a panaszos feljelentése alapján volt folyamatban büntetőügy, amelynek elhúzódása elkerülése érdekében a feljelentő mielőbbi kihallgatása szükségessé vált, így 2010. június 23-án döntés született arról, hogy őt tanúként idézzék meg 2010. június 28-ára. Mivel az erre a napra szóló idézést postai úton nem kapta volna meg időben a panaszos, ezért a rendőrség a Be. 70. § (1) bekezdés a) pontja alapján a személyes kézbesítés mellett döntött, amit rábízott egy körözési és közbiztonsági akciót végrehajtó három fős szolgálati csoportra, melynek tervezett útvonalába esett a panaszos lakóhelye, így a többszöri utazást el lehetett kerülni. Tehát nem a kézbesítés, hanem az azt megelőzően végrehajtott rendőrségi akció miatt volt a rendőrök létszáma három fő; és azért 22 óra körül érkeztek meg a panaszos lakcímére, mert ezt megelőzően halasztást nem tűrő szolgálati feladatokat (körözött személyek lakcímeinek ellenőrzése) kellett teljesíteniük ezen akcióval összefüggésben (ezt a rendőrségi jármű menetlevelének másolatával is igyekeztek alátámasztani). Az osztályvezető r. őrnagy jelentése még azt is megemlítette, hogy a hatályos jogszabályok a kézbesítésre nem, csak az annál jóval súlyosabb alapjogkorlátozással járó kényszerintézkedések foganatosítására tartalmaz időbeli korlátot, ajánló jelleggel [Be. 158. § (1) bekezdés]. A megkülönböztető jelzések használatát illetően a rendőrségi iratok rögzítették, hogy civil jellegű járművel érkeztek ki a rendőrök a helyszínre, amelynek csak a kürtjét használták egy alkalommal rövid ideig, mivel a panaszoshoz nem tudtak más módon becsengetni. A helyszínen volt rendőrök jelentései azt is egybehangzóan tartalmazzák, hogy miután a panaszos megjelent, vele csak egy rendőr (aki egyenruhát viselt) beszélt, a másik két rendőr a szolgálati járműnél várakozott; a párbeszéd pedig az iratokból kitűnően a zárt kapun keresztül zajlott, miközben a panaszos az udvaron, a rendőrök pedig a bezárt kapu előtt tartózkodtak. Az egyik jelentés [ld. Indokolás II. rész 4) pont] azt is megemlítette, hogy a panaszos saját elmondása szerint csak néhány perccel a rendőrök kikerkezése előtt ért haza. A jelentések egybehangzóan írták le a panaszos zavart állapotát és az általa használt kiabáló, felháborodott hangnemet is. Részletesen szóltak a rendőri jelentések a panaszos rosszulletének körülményeiről is, amely az idézés ismertetése közben történt, és a rendőrök – a panaszos összeesését látva – azt színlelésnek tartották, ennek ellenére haladéktalanul mentőt hívtak a helyszínre; a mentő közeledtére azonban a panaszos felkelt a földről, majd nem akarta magát alávetni a mentőorvos vizsgálatának, és nem akarta azt sem, hogy beszállítsák további vizsgálatokra (a helyszínen végzett vizsgálatokból nem lehetett megállapítani, hogy eszméletvesztés történt-e).

d) Az idézés kézbesítésének módjával kapcsolatban a Testületnek az arányosság követelménye szempontjából azt kellett vizsgálnia, hogy az okozott-e olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával, és a lehető legkisebb korlátozással járt-e a panaszosra nézve; illetve, hogy az nem ütközött-e az Rtv. idézett 2. § (1) bekezdésébe (emberi jogok védelmének, megóvásának követelménye). Az idézés kibocsátásának, illetve a kézbesítés sürgősségének szükségességét, indokoltságát, jogalapját – a fent írtak szerint – nem vizsgálva a Testület arra a következtetésre jutott, hogy ha már a rendőrség a Be. 70. § (1) bekezdés a) pontja alapján a személyes kézbesítés mellett döntött,

annak a konkrét panaszügyben választott módja – vagyis, hogy az idézés kézbesítését egy aznap a panaszos lakcíme közelében szolgálati feladatokat teljesítő három fős rendőri csoportra bízták, akik aztán egyéb szolgálati feladataik miatt csak későn este tudtak a panaszos lakcímeire kiérkezni – nem veszi kellőképpen figyelembe az Rtv. 2. § (1) bekezdését. A Testület elfogadhatónak tartotta a rendőrség dokumentumokkal is alátámasztott azon megjegyzését, amely szerint a rendőrök az egyéb, fent részletezett szolgálati feladatok ellátása, és nem az idézés kézbesítése, vagy a kézbesítés megfélemlítő módjának elérése miatt voltak hárman, akik közül egyébként is csak az egyik rendőr beszélt a panaszossal, és ő is csak a kerítésen keresztül. Azt is meggyőzőnek tartotta a Testület, hogy a rendőrök egy civil jellegű szolgálati járművel érkeztek ki a panaszos lakcímeire, amely fényjelzővel nem volt felszerelve, és a rendőrök a megkülönböztető hangjelzést sem használták, csak a gépjármű kürtjét egy alkalommal egy rövid ideig, mert más módon – pl. kapucsengő segítségével – nem tudtak a panaszosnak jelezni. Emiatt még az arányosság követelménye, illetve a panaszos alapvető jogai nem sérültek. A panaszos rosszulétével kapcsolatban pedig a Testület azt a megállapítást teszi, hogy a fent kifejtettek miatt – véleménye szerint – nem volt olyan megfélemlítő vagy zavaró a vizsgált rendőri fellépés, hogy az szükségképpen ilyen következményekre (rosszulét okozásával) vezessen – még ha adott esetben szubjektíve a panaszosban ki is válhatott ilyen reakciót – és a körülmények alapján azt sem lehet állítani, hogy a rendőrök ilyen hatás kiváltásának a célja vezérelte volna. Emellett a Testület rendelkezésére álló dokumentumokból az is kiderült, hogy a rendőrök, ahogy a panaszos rosszulétét észlelték, nyomban mentőt hívtak, így eleget téve az Rtv. 17. § (2) bekezdésében foglaltaknak is, amely szerint: „A rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását. Az intézkedés folytán megsérült személy részére – amint ez lehetséges – segítséget kell nyújtani, szükség esetén a rendőr gondoskodik arról, hogy a sérültet orvos elláthassa, kórházi elhelyezése esetén a hozzátartozó vagy más, a sérülttel kapcsolatban álló személy erről értesüljön.” Az Rtv. 24. § (1) bekezdése szerint pedig: „A rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni.”

A helyszínre érkezés időpontjával kapcsolatban a Testület a Be. 158. § (1) bekezdését vizsgálva arra a megállapításra jutott, hogy ez csak az e törvényhelynél írt, súlyosan alapjogkorlátozó kényszerintézkedések végrehajtásának idejére nézve tartalmaz ajánló jellegű előírást („lehetőleg a napnak a hatodik és huszonnegyedik órája között”). Ehhez hasonló előírás az idézés kézbesítésének – akár csak ajánlott – időtartamára a Be.-ben nem szerepel. Mivel azonban a Testület az Indokolás ezen pontja a) alpontjának második bekezdésében szereplő – és saját korábbi gyakorlatát is alapul vevő – levezetés alapján az idézés kézbesítésének mozzanatát (ismét hangsúlyozottan nem a kibocsátás jogalapját) az „intézkedés” tágabb fogalmának köré vonta, így arra az Rtv.-ben megfogalmazott általános garanciális előírások [így az Rtv. 2. § (1) bekezdése, és az arányosság követelményéről szóló 15. §] vonatkozathatók. Márpedig a kézbesítés időpontjával kapcsolatban – figyelemmel az Rtv. 2. § (1) bekezdésében foglalt előírásra – megállapítható, hogy az a panaszos szempontjait nem elég körültekintően vette figyelembe. Az, hogy a rendőrök végül csak késő este, 22 óra után jutottak el a panaszos lakcímeire, nagyrészt a rendőrség belső, munkaszervezési-feladatvégrehajtási érdekein múltott (pl. még a kizárási indítvány elbírálása előtt, illetve a nyomozás határidejének meghosszabbítására irányuló előterjesztés megtétele előtt hallgassák meg a panaszost, ne kelljen kétszer odautazni a rendőröknek). Ráadásul a rendőrök július 23-án, szerdán este érkeztek ki a panaszoshoz, az idézés pedig július 28-ára, hétfőre szólt, vagyis szerdát követően annak kézbesítésére még két teljes munkanap a rendőrség rendelkezésére állt volna, e napokon pedig nem csak későn este lett volna lehetőségük a panaszos lakcímén megjelenni. Ezen kívül az idézést adott esetben a körzeti megbízotton keresztül is mód lett

volna kézbesíteni; mindezen lehetőségek fényében ezért nem volt olyan konkrét indok – a rendőrségi hivatkozások alapján sem –, amelyből kényszerítőleg következett volna, hogy az idézést csak 2010. július 23-án este 22 óra után lehetett volna kézbesíteni, és a másnap, vagy esetleg más úton (pl. körzeti megbízott útján) történő kézbesítés a büntetőeljárás szempontjából súlyos hátrányt vagy késedelmet okozott volna. **E tekintetben (a kézbesítés időpontját illetően) ezért a Testület megállapította, hogy a rendőrség – az Rtv. 2. § (1) bekezdésben foglalt előírásoknak ellentétes módon – nem a panaszos kíméletével járt el, ezzel megsértve az ő magán- és családi élet tisztelgéséhez való alapvető jogát.**

IV.

1) A panaszos beadványa megerősítésekor kiegészítésként azt is kérte a Testülettől, hogy az idézés kézbesítésének általa kifogásolt módját a Testület abból a szempontból is vizsgálja meg, hogy az összefüggésbe hozható-e azzal, hogy a Zalaegerszegi Rendőrkapitányság vezetője a panaszos feljelentése alapján megindult büntetőeljárásban (melynek kapcsán a kérdéses idézés is kibocsátásra került) elfogultságot jelentett be, majd az erről szóló kizárási indítványnak 2010. július 22-én a Zala Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője helyt is adott, és az eljárás lefolytatásával egy másik rendőrkapitányságot bízott meg. **Ezzel a panaszos ügyében a hátrányos megkülönböztetés alkotmányos tilalmának, illetve a részrehajlás nélküli intézkedés kötelezettségének a megsértését feltételezte, az érintett rendőri szerv elfogultságával összefüggésben.** Arra, hogy az adott körülmények között a rendőrség álláspontja szerint miért volt szükséges a panaszos mielőbbi tanúkénti kihallgatása, a Zalaegerszegi Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztályának vezetője adott választ, utalva a kizárási eljárás lezárulásának bevétele és a nyomozás határideje indokolatlan elhúzódnak elkerülése közötti összeütközésre [ld. Indokolás II. rész 8) pont]. Ezt a körülményt, mint az idézés kibocsátásának szükségességét, jogalapját a Testület az Indokolás III. rész 2) pont a) alpontjában írtak szerint – büntetőeljárásra tartozó körülményről lévén szó –, hatásköre hiányában nem vizsgálta érdemben. **Mivel pedig mind a nyomozó hatóság tagjának kizárását, mind az ezzel kapcsolatos eljárást és a kizárási jogkövetkezményeit, mind – a fent írtak szerint – az idézés, az értesítés, az idézéssel szembeni mulasztás következményei és a kézbesítés szabályait a Be. rendezi, és az ezzel kapcsolatos kifogások a konkrét esetben is a panaszos feljelentése alapján indult büntetőeljárásban merültek fel, ezért e körülmény tekintetében sem tartozik az érdemi eljárás (és ennek kapcsán a hátrányos megkülönböztetés alkotmányos tilalma megsértésének, vagy a részrehajló intézkedés fennálltának kérdésében történő állásfoglalás) a Testület hatáskörébe.**

2) A panaszos kérdésére, tájékoztató jelleggel, a panaszos olyan körülmények között történt tanúkénti kihallgatásával kapcsolatban, amikor az eljáró rendőri szerv vezetője már bejelentette elfogultságát az ügyben, és a kizárási indítvány ügyében való döntéshozatal (ezzel együtt pedig egy másik rendőri szerv kijelölése az eljárás lefolytatására) várható volt, valamint a rendőrség szándékában állt a nyomozás határidejének meghosszabbítása is, a Testület az alábbi jogszabályi rendelkezésekre hívja fel a figyelmet.

a) A Be. 38. § (1) bekezdés d) pontja, illetve (4) bekezdése szerint: „(1) A büntetőügyben a nyomozó hatóság tagjaként nem járhat el, akitől az ügy elfogulatlan megítélése egyéb okból nem várható. (4) Nem járhat el az ügyben az a nyomozó hatóság, amelynek vezetőjével szemben a 38. § (1) bekezdésében szabályozott kizárási ok merül fel. Ha a kizárási ok az országos hatáskörű nyomozó hatóság vezetőjével szemben merül fel, a nyomozást az ügyészség végzi.” A Be. 39. § (2) bekezdése alapján: „A nyomozó hatóság tagjának

kizárásáról a nyomozó hatóság vezetője, az utóbbi kizárásáról a felettes nyomozó hatóság vezetője határoz. Az országos hatáskörű nyomozó hatóság vezetőjének kizárásáról az illetékes ügyész határoz.” A Be. 40. §-a szerint: „A nyomozó hatóság tagjának kizárására egyebekben a 32. § (1)-(4) bekezdését és 33. §-át kell megfelelően alkalmazni azzal, hogy rendbíróság kiszabására az ügyész jogosult.” A Be. 32. § (1)–(4) bekezdései szerint [különös tekintettel az (1) bekezdés második mondatában foglaltakra, mint a Be. 40. § utaló szabálya szerint a nyomozó hatóság kizárására is irányadó rendelkezésre]: „(1) Az ügyész a vele szemben felmerült kizárási okot köteles az ügyészség vezetőjének haladéktalanul bejelenteni. A kizárási ok bejelentésétől kezdve az ügyész az ügyben nem járhat el. (2) A kizárási okot a terhelt, a védő, továbbá a sértett, a magánvádló, a magánfél, valamint a sértett, a magánvádló és a magánfél képviselője is bejelentheti. (3) Az ügyészség vezetője a tudomására jutott kizárási ok miatt az ügyész kizárását hivatalból kezdeményezi. (4) Ha az ügyész a kizárási okot nem maga jelentette be, a bejelentés elintézéséig az ügyben eljárhat, de – a 31. § (1) bekezdésének d) pontjában szabályozott kizárási ok kivételével – a feljelentést nem utasíthatja el, a nyomozást nem szüntetheti meg, kényszerintézkedést nem alkalmazhat, vádat nem emelhet, és a vádat nem képviselheti.” A Be. 33. §-a szerint: „(1) Az ügyész a 32. § (4) bekezdésében szabályozott korlátozás nélkül járhat el, ha a bejelentő a kizárás megtagadása után az ügyész kizárása iránt a 31. § (1) bekezdésének ugyanazon pontjára, illetve (2) bekezdésére alapított újabb bejelentést tesz. (2) Ha a terhelt, a védő, a sértett, a magánvádló, a magánfél, vagy a sértett, a magánvádló, illetőleg a magánfél képviselője az ügyben ugyanazon ügyész ellen ismételtelen alaptalanul jelent be kizárási okot, a kizárást megtagadó határozatban rendbírósággal sújtható.” Végül pedig a Be. 78. § (4) bekezdése szerint: „Nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet a bíróság, az ügyész vagy a nyomozó hatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával szerzett meg.”

b) A Testület arra is felhívja a panaszos figyelmét, hogy ha a fenti jogszabályok alapján azzal szemben kívánna jogorvoslással élni, hogy őt a nyomozó hatóság már a kizárási ok (elfogultság) bejelentése után idézte meg tanúként, akkor ezt az idézés kapcsán – miután a Zalaegerszegi Rendőrkapitányság kizárásáról szóló határozatot részére kézbesítették – a Be. 196. § (1) bekezdése szerinti panasztétel útján érheti el. A Be. 196. § (1) bekezdése szerint: „Akit az ügyész vagy a nyomozó hatóság intézkedése vagy intézkedésének elmulasztása érint, az a tudomásszerzéstől számított nyolc napon belül panasszal élhet.”

V.

Az Indokolás III. részében írtak szerint azzal kapcsolatban, hogy a panaszoshoz kiérkező rendőrök – a panaszbeadvány szerint – nem igazolták magukat, a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogának sérelme nem állapítható meg; azzal kapcsolatban azonban, hogy az idézést késő este kézbesítették a panaszosnak annak ellenére, hogy az alapjogait jobban figyelembe vevő kézbesítési módnak érdemi akadálya nem volt, sérült a panaszos magán- és családi élet tiszteletben tartásához való alapvető joga. Ezt az alapjogsérelmet azonban a Testület az eset összes körülményeire tekintettel – mivel más, súlyosabb alapjogkorlátozó intézkedésre nem került sor, és a Testület rendelkezésére álló dokumentumokból kiderült, hogy a rendőrök igyekeztek a lehető legrövidebb idő alatt befejezni a kézbesítést, fellépésük nem volt szándékoltan megfélemlítő vagy zavaró – nem minősítette az Rtv. 93. § (2) bekezdésében foglalt „csekély mértékű” meghaladónak.

Ezért a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést foganatosító szerv, a Zalaegerszegi Rendőrkapitányság vezetőjéhez.

Budapest, 2010. november 17.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
előadó testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag

Független Rendészeti Panasztestület